Čís. 1872.

Jde o pokus krádeže a nikoliv o pouhé jednání přípravné, vstoupil-li pachatel do obchodu v úmyslu provésti krádež, avšak nevyvinul tam žádné další činnosti pro bdělost prodavačů.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm II 394/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 21. května 1924, pokud jím stěžovatelka uznána byla vinnou zločinem částečně dokonané, částečně nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námitkou důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. napadá zmateční stížnost pouze rozsudkový výrok, jímž stěžovatelka byla uznána vinnou pokusem krádeže na majiteli obchodu O-ova. Stížnost namítá, že to, co předsevzala stěžovatelka tím, že se dle rozsudkového zjištění odebrala do obchodu O-ova v úmyslu, by tam ukradla různé galanterní zboží, neodpovídá ještě pojmu činu, vedoucího ke skutečnému vykonání krádeže ve smyslu §u 8 tr. zák., poněvadž prý tu jde o samozřejmost technickou nutnost, nemající ničeho společného se skutečným činem trestným, který prý by v tomto případě počínal a mohl počíti pouze nějakou určitou činností v obchodě samotném, která prý však v tomto případě nebyla ani zjištěna ani prokázána. Námitce nelze přiznati oprávnění. Neprávem pojímá zmateční stížnost ono byť ne zcela přesné rčení rozsudkového výroku i jeho rozhodovacích důvodů, dle něhož se stěžovatelka do zmíněného obchodu odebrala, v ten smysl, jako by byl takto zjištěn pouze její odchod na místo, kde se měla trestná činnost počíti. Ono rozsudkové zjištění je založeno na stěžovatelčině doznání, uvedeném v rozsudkových důvodech, dle něhož stěžovatelka do obchodu vešla, aby tam něco odcizila (v úmyslu, že tam něco vezme). Tak rozuměti jest i onomu rozsudkovému zjištění, čemuž nasvědčuje i další rozsudkové zjištění, dle něhož se krádež u O-y nedala provésti, jelikož prodavači v tomto obchodě byli tak opatrni, že se stěžovatelce dle jejího dalšího doznání, tudíž dle rozsudku jen pro překážku odjinud v to přišlou, po případě pro nemohoucnost nepodařilo něco vzíti.

Takto zjištěné, úmyslem, směřujícím ke spáchání krádeže, provázené jednání stěžovatelčino odpovídá však úplně pojmu činu, vedoucího ke skutečnému vykonání ve smyslu §u 8 tr. zák. Bylo by právně mylným spatřovati v něm pouhé beztrestné jednání přípravné. Došelť onen zlý úmysl stěžovatelčin jejím vstupem do obchodu již dostatečně zřetelného výrazu, který, nebýti rozsudkem zjištěné překážky, by se byl dle odůvodněného závěru rozsudkového uskutečnil dokonáním krádeže, stěžovatelkou zamýšlené. Ačkoli tudíž rozdíl mezi trestným pokusem a beztrestným jednáním přípravným nespočívá v tom, jak dalece se činnost přiblížila trestnému cíli, lze o rozsudkem zjištěné činnosti

stěžovatelčině důvodně říci, že, nebýti oné opatrnosti prodavačů, by se jí krádež byla podařila, že se tedy stěžovatelka onou činností k dosažení tohoto cíle značně přiblížila i tehdy, když v obchodě samotném nevyvinula žádné další činnosti, směřující k provedení krádeže, neboť dle rozsudkového závěru neučinila toho jen pro překážku, spočívající v tom, že prodavači byli velmi opatrni.

Čís. 1873.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Hanobení (§ 14 čís. 5 zákona) jest »surovým«, užije-li k němu pachatel hrubých prostředků, působících buď ostrou, prudkou formou nebo přehnaným a překrouceným obsahem; »štvavým«, může-li z něho vzejíti nepřátelské smýšlení proti státu. Nevyhledává se, by hanlivá slova skutečně vyvolala rozruch a pohoršení; stačí, jsou-li objektivně způsobilá vyvolati tyto účinky a s nimi nepřátelské smýšlení protistátní.

Jest přitěžující okolností ve smyslu §u 28 zákona, byl-li závadný výrok pronesen v obecním zastupitelstvu nebo v obecní komisi.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1925, Zm I 712/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., naproti tomu vyhověl odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu a trest obžalovanému zvýšil.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 9 a), 10, (správně jen čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že nalézací soud neprávem podřadil zjištěný skutkový děj pod ustanovení §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, poněvadž prý nelze mluviti o tom, že hanobení se stalo způsobem surovým nebo štvavým a to proto, že první výrok, pronesený obžalovaným ve schůzi obecní finanční komise (že Československá republika je špinavý stát!) nevyvolal mezi přítomnými žádného rozruchu a nezpůsobil žádného pohoršení, což prý je patrno z toho, že si z osob ve schůzi přítomných slov těch povšiml pouze svědek František S., kdežto z ostatních se na výrok nikdo nemohl upamatovati. Druhý výrok, jejž obžalovaný pronesl ve schůzi obecního zastupitelstva (»špinavý, zlodějský stát«) nestal prý se rovněž způsobem surovým ani štvavým proto, že v místnosti panoval takový hluk, že nebylo slyšeti vlastního slova, takže prý ani ti, kdož seděli s obžalovaným za jedním stolem, nerozuměli, co mluvil. To prý dosvědčují svědci Václav Z. a Jan B., částečně i svědek František S. Je prý vůbec pochybno, zdali obžalovaný druhý závadný výrok pronesl; pravděpodobně si jej svědek S. zkombinoval z různých vět, pronesených různými osobami. Zmateční stížnost není odůvodněna. Hanobení se děje